

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

— Φλοδες να τρώτε, που είνε γεμάτες βιταμίνες! Έλεγε ο γιατρός, ένας παχύς και στρογγυλός ανώπαικτος, λίγο περασμένος στην ηλικία, μοιράζοντας στην παρέα του χωριά κοινά και πορτοκάλια.

Ήθελε ένας νέος γιατρός στο χωριό!

— Φλοδες να τρώτε, είπα, φλοδες!... Ήτανε ένα ζεστό μεσημέρι του Μαγιοῦ και 3-4 οικογένειες φιλικές είχαν εκδράμει για να διασκεδάσουν στην έξοχη. Από γύρω ερχόταν μια μελένια ευωδιά λουλουδιών, που είχαν ζεσταθεί από τον ήλιο, εθωδιά θυμαριού κι' αγριοψήγανης. Από πάνω μια μεγάλη χαρομιά έφαινε τον βαρύ της ίσσιο. Ή συντροφιά ήταν μεγάλη κι' έντελως οικογενειακή. Άντρες, γυναίκες, ταιδιά, υπηρέτριες, καλάδια, χήτρες εμεγιέ, όλα ανακατομένα, ζωάτια, αυγά, ψομιά, κερπίδες άπάνω σε μια μεγάλη κόκκινη μπατανία. Είχαν όλα καταβορχισθεί με όρεξι κι' ο γιατρός άναμμένος απ' τή ζέστη, τήν πολυφραγία και τὸ χροσί, έμοιράζε τά φρούτα συνιστώντας σ' όλους να τρώνε μοναχά τις φλοδες, χάρην τὸν βιταμινῶν, ἐνὸ αὐτὸς έφαγε τό... περιχόμενο!

— Σεις οι γιατροί, τὸ είνε σὲ μια στιγμή ὁ Κόμπτολας, ένας νοκοδόχος απ' τὸ γειτονικό χωριό, τήν έπιστήμη τή ζάντετε άποθεύετε και τήν παροσιάζετε άπως σὲς άρέσει, άπως ὁ τσουνκαλις τής τσουνκαλις του τ' αυτιά...

— Τι; Δέν πιστεύεις στίς βιταμίνες;

— Δέν πιστεύω, λέει; Πῶς;

δέν πιστεύω!... Πιστεύω πὸς ὁ κόσμος πρέπει να τρώη τις φλοδες που έχουν βιταμίνες, οι γιατροί να τρώνε τους χυμούς κι' έπειτα να καλοῦμε τους γιατρούς, για να θυάζουμε τις φλοδες από τὸ στομάχι μας!...

— Όλοι γελάσανε με τὸ άστείο αυτό και ίδιως η γυναίκες. Ο γιατρός σάν να περιάχηκε.

— Αι' βέβαια, είνε. Γελάτε με τήν έπιστήμη και για τούτο είντε ὄλοι σας καταχίτρινοι, σὸν τὰ φάσματα.

— Σωστά, απάντησε ὁ Κόμπτολας, μονάχ που δέν είμαστε έτσι από τις άρρώστιες...

— Άλλά από τί είσαστε έτσι κιατριναρδες;

— Από τί είμαστε έτσι; Από τὸ θερμόμετρο, γιατρέ.

— Από τὸ θερμόμετρο;... Τις θεήμες, θες να πής;

— Όχι τις θεήμες, τὸ θερμόμετρο. Από τότε που ἤθελε αυτό στο χωριό, δέν έμεινε γερός κανένας!...

— Άκουσε να δής και να με δικαιώσης. Τὸ χωριό μας ἴτανε πάντα γερό. Κεφάλι ποτέ κανενὸς δέν πόνεσε.

— Υγεία σίδερο. Ὁ κόσμος βαρύντανε να ζή. Έναν γέρο-γιατρό που εχάμε, κόντενε να φραχίσῃ από τήν πείνα!...

— Για να ξεκοινομητή έκανε και τὸν ψάλητ στην εκκλησία. Κόντενε να λημονήση τή δουλειά του... Έτσι περνούσε ὁ καιρός, ὡς που ἤθελε ένας νέος γιατρός, ξεπεταροῦδι, στο χωριό. Ήταν γινὸς ἐνὸς παληῦ Δημάρχου, που τὸν πήρε και τὸν σποῦδασε ὁ θεῖος του στην

Ἀθήνα. Σάν ἤθελε στο χωριό ῥῳτση τὸν παληῦ γιατρό: — «Υπάρχει ἴγεια δὸ πέρα; Πῶς τὰ πάτε;» — «Υγεία; απάντησε ὁ παληῦς γιατρός. Καζοήθης! Θά κίνης χροῖνο να δής άρρωστο, κι' αὐτὸς πολὺ θά είνε». — «Άλήθεια;» — «Στὸ Θεό που μᾶς άκουει!» — «Καλά. Μου κάνεις, σὲ παρακαλῶ, μᾶ χροί;» — «Τι;» — «Νά σου δώσω δέκα χιλιάδες και να φήγης από τὸ χωριό. Κατέβα όπου θέλεις, στη γῶμα. Τις πέντε χιλιάδες θά στίς δώσω τώρα και τις άλλες πέντε στο τέλος τής χρονιάς.» — «Άστεινεσαι;» — «Στὸ λέω σοβαρῶς.»

Σκέφτηκε, σκέφτηκε ὁ γέρο-γιατρός, τὸ ζέτασε τὸ πράγμα από δῶ, τὸ ζέτασε από κει και τέλος — δουλειά δέν είνε — τὸ δέχτηκε. Πήρε τήν πρώτη δόση κι' έφυγε. «Έτσι έμεινε ὁ νέος γιατρός μονάχος στο χωριό.

Τήν ἄλλη μέρα, μᾶ και τὸν στολίστηκε, κουντι-στρκε και δγῆκε στο πα-

λέντε χιλιάδες. — Σόφλησέ με, σὲ παρακαλῶ, να φύγω ὡς τὸ θράδυ, είντε στο νέο-γιατρό.

— Κάτσε να πής ἕναν καφέ. Κάτσε να σὲ φιλοξενήσουμε άπόψε, και αῖριο πᾶς με τὸ καλό... Κάτσε ὡς να μαζέψω τὰ χροῖματα κι' ἐγὼ, τὸ είντε ὁ νεαρός συνάδελφός του.

— Ἀδύνατον... εὐχαριστῶ. Ὁ φίργω!

— Πῶ να τρέξης γερός άνθρωπος! Και... δέν σὲ βλέπω και τόσο καλὰ μάλιστα...

— Τι ἔχω;

— Τὰ μάτια σου κοιμένα, οι βολβοί σου κίτρινοι, τὸ πρόσωπό σου πανιασμένο!... Μήπως ἔχεις ἔκτερο;

— Ἄ, μπᾶ! Κάτι ἄχνης. Δέν α' άρέσεις

— Όχι, άδεοφέ!

διόλου... Για ντιτάσου μην πάθεις τίποτα στην ηλικία ποῦσαι.

Τάχασε ὁ γέρο-γιατρός.

— Ὁ εἰμαι χαλασμένος απ' τήν κόρασι, είντε.

— Ἄ, μπᾶ! ἔμεινε ὁ νέος γιατρός. Δέν είνε

ζῶσι. Οι χωριανοί πήγαν να τὸν καλοδεχτοῦν. Χειραφίες, καλοσῳφίσματα, κεράσματα.

Μᾶ ὁ γιατρός, μόλις ἔπιανε τὸ χέρι τοῦ χωριάτη για να τοῦ πῆ εὐχαριστῶ, στεκόταν μια στιγμή σάν να άπορῳδσε:

— Περίεργο! μουμοῦριζε.

— Τι είντε κῳ-γιατρέ;

— Μήπως δέν άβάνασαι καλά;

— Καλά εἰμαι, δόξα σ' ὁ Θεός, κεφάλι δέν ἔχω πει άζῳμα!

— Και ὄμως τὸ χέρι σου ζάει, σάν να ἔχη πυρετό.

— Μπᾶ, γιατρέ μου, φαντασία σου!

— Άκουσε μένα που σου λέω! Για πάρε και βάλε τούτο δῶ τὸ θερμόμετρο, κι' ἔλα πές μου σὲ μια ὡρα. Ξέρεις βέβαια από θερμόμετρο. Ἡ κανονική θερμοκρασία είντε 36 και μισό. Λίγο παραπάνω πυρετός.

— Έτσι μοίρασε ὁ νέος γιατρός θερμόμετρα σ' ὄλους!

Πήγαν να παλαῳδῳσουν οι χωριάτες, οι φτωχοί. Ἄτ' τὸ ποῖ ὡς τὸ θράδυ δῶς του και θερμόμετρο. Κι' έπειτα με τὸ θερμόμετρο στο χέρι τρέχανε στο γιατρό.

Κι' αν ἴταν λίγο παραπάνω από 36 και μισό ἡ θερμοκρασία τους, ὁ γιατρός κουνούσε τὸ κεφάλι του:

— Ἄντὰ τὰ δέκατα δέν μου άρέσουνε! Έλεγε. Ἐποπα, πολὺ ἔποπα...

— Τι ἔποπα, γιατρέ μου;

— Σὲ σιγοτρώει κερφοπυρετός!... Μήπως ξεροβήχεις;

— Όχι! Ξέρω κι' ἐγὼ!... Καμιά φορά!

— Χμ! Γιατρός φανόταν σάν άτελειπόμενος. Τέλος ἔλεγε:

— Μπορεί να σὲ γυρίση και σὲ φθίσῃ. Ξέρεις τί να κάνης; Νά πέςς στο κρεββάτι σου κι' αῖριο θάρθῳ να σὲ δῶ!

Ἄν ἴταν λίγο παρακάτω από τὸ 36 και μισό ἡ θερμοκρασία τοῦ χωριάτη, πάλι ὁ γιατρός φανόταν άτελειπόμενος:

— Ἐποθεμία! ψιθύριζε.

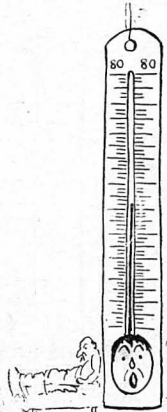
— Τι πᾶ να πῆ αυτό, γιατρέ;

— Μην τὰ ρωτάς!... Πολὺ κακό σημάδι, μόν' τρέχα και πέσε στο κρεββάτι σου.

— Έτσι είντε κρεββατοῦσι ὄλο τὸ χωριό! Με τὰ εδέκατας και τήν ἔποθεμία δέν είντε μείνει άνθρωπος γερός. Και σὲ λίγους ἡμερες είντε μαζέψῃ χροῖματα με σῳρά. Και δσο άρῳσάτανε ὁ κόσμος, τόσο γινόταν πῳ καλὰ αὐτός. Και τὰ θερμόμετρα ἔδιναν κι' ἔπαιρναν.

Δέν έμεινε χωριάτης που να μην ἔχη από ἕνα στο ζουναῖο του.

— Έτσι πέρασε ένας χροῖνος κι' ανέθηκε στο χωριό ὁ παληῦς γέρο-γιατρός για να εἰσπράξη και τις ρέστεις

Όλο τὸ χωριό είντε κρεμαστέι από ἕνα θερμόμετρο!...

Με τὸ θερμόμετρο στο χέρι τρέχανε στο γιατρέ...

Ψοφῳδεν ὁ φτωχὸς τής πείνας ριάτες, οι φτωχοί. Ἄτ' τὸ ποῖ ὡς τὸ θράδυ δῶς του και θερμόμετρο. Κι' έπειτα με τὸ θερμόμετρο στο χέρι τρέχανε στο γιατρό.

Ό Κόμπτολας από τὸ γειτονικό χωριό...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο φόρομο αυτό της νέας παραξένησε τον Παρναγιάν, μα ή 'Αλίκη συνήθε άμέσως και ψεύδους :

— Συγγνώμη! 'Η μεγάλη μου χαρά μ' έκανε να συγκατηθώ τόσο πολύ... Συμπάθησε με...

— Όταν όμως ύστερ' από λίγες μέρες ξαναπήγε ο ίππότης να ιδή την 'Αλίκη, βοήζε την πόρτα της κλειστή και τό σάτι έρημο. Τό ίδιο παρατήρησε ο Παρναγιάν και στό μέγαρο τού Μέμου, γύρω από τό όποιο περιφερόταν νύχτα—μέρα, έλλειποντας να πληροφορηθή κάτι για τόν πατέρα του. Καί τό μέγαρο ήταν έρημο και κατόπλειστο... Τι είχε γίνει λοιπόν ή Λουίζα μέ τή μητέρα της; Πού βρισκόταν ή 'Αλίκη ντε Λουΐς; Πού είχε πάει ο πατέρας του; Καί πού ήταν τριτωμένος ο 'Ερρίκος Μομορανού;

Μά τό μέγαρο τού Μέμου δέν ήταν έντελώς έρημο, όπως νόμιζε ο ίππότης Παρναγιάν.

Ο 'Ερρίκος ντε Μομορανού ήταν εκεί τήν ημέρα πού ο άδελφός του Φραγκίσκος πήγε και κάθισε στό γάντι του στην πόρτα, προκαλώντας τόν έσοι σε μονομαχία. Τά είχε δει δλ' αϊτά ο 'Ερρίκος, κοιμημένος πίσω από ένα παράθυρο. Καί για ν' άποφυγή τόν άδελφό του και να σκεφθή ήσυχά για τήν εκδίκαση του, έφυγε λίγες μέρες κατόπιν από τό μέγαρο κα' έγκατεστάθη σ' ένα σπίτι κοντά στη Μοναχτήρη, μαζί με δόλοηλο τό προσωπικό τού οικου του και τή μητρό του φρουρά. Λέμε άγκατεστάθη κα' όμως δέν είχε άπολύτως άρκετές αϊτά. Γιατί ο 'Ερρίκος Μομορανού τό είχε δίπροτο. Έμενε και στό σπίτι πού ήταν κοντά στη Μοναχτήρη, έπισκερτόταν δέ και τό μέγαρο του.

Με τόν 'Ερρίκο έμεναν μαζί μονάχα τρεις στρατιώτες, ένας άξιωματικός, ο γέρο Παρναγιάν, δυό ύπηρετες και ή 'Ιωάννα πού είχε προκίβισθει σε μαγειρίσσια.

Τήν επομένη τής εκ μέρους τού Φραγκίσκου προσκλήσεως, ο 'Ερρίκος Μομορανού ζήτησε να δη τόν γέρο Παρναγιάν.

— Γνωρίζετε, τόν φώτησε, καά πρόσωπα βρισκόνοισαν μέσα στό άμάξι, κατά τού όποιου έγινε ή επίθεσι τή νύχτα πού βγήκαμε από δώ;

— Όχι, έξοχότατε, άπάντησε ο γρηαός τυχοδιώκτης.

— Γνωρίζετε ποιος είχε συμμέρον να μάζ έππεθη;

— Σ' αυτό μπορώ να σας άπαντήσω, γιατί μου τό είπατε σεις ο ίδιος. 'Ο άδελφός σας!

— Σωστά. Μου είχατε πει, ότι ο γυός σας δέν μπορούσε νάρθη με τό μέφος μας, γιατί άνηκε στην ύπηρεσία τού άδελφού μου, και ή δχι;

— Μάλιστα, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον πού επετέθη έναντιον τής άμάξης, τή νύχτα εκείνη... θνηάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι τής πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε!

— Καί μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά! Δέν είν' έτσι;

— Σωστά, έξοχότατε!

— Αρκάδώς, έξοχότατε!

— Έ, λοιπόν, Παρναγιάν! 'Ο άνθρωπος πού λέτε δυ σκοτώσατε, ζή και είνε περίφημο στην ύγεια του...

— Α! Τι άκούω;

— Καί έξοχότατε πώς λέγεται αϊτός πού δέν ένυνηήσατε ως τήν πύλη Μπαροντέ, άλλα τόν συνοδέψατε ως τό ξενοδοχείο «Σφύρα»;

— Θάθελα πολύ να τό μάθω, έξοχότατε! άποκρίθηκε ο τυχοδιώκτης, τριβώντας τό μουστάκι του και βάζοντας συγχρόνως τό χέρι του στο ξίφος του.

— Λοιπόν μάθετέ το. 'Ονομάζεται ίππότης ντε Παρναγιάν!

— Είνε ο νέος πού σας έσωσε μιά βραδιά από μερικους κακούργους; ρώτησε μ' αϊθάδα ο τυχοδιώκτης.

Ο 'Ερρίκος Μομορανού για μιά στιγμή έμεινε άφωνος. Περιέμενε να ιδή τόν Παρναγιάν να χλωμάσει και τόν έβλεπε να γελά και να ειρωνεύεται. Θέλησε να κινή μιά χειρονομία όργης, άλλ' ο τυχοδιώκτης έφερε και πάλι τό χέρι στο ξίφος του.

— Ας μη θυμόνομε! ψιθύρισε ο Μομορανού. 'Η τουλάχιστον άς έξηγηθήμοτε καλύτερα. Πές μου λοιπόν, Παρναγιάν, είν' αλήθεια δλ' αϊτά;

— Αφού τά λέτε σεις, έξοχότατε, θά ήμουν πολύ άναίδης να ύποστηρίξω τό αντίθετο. Τό μόνο πού όρείλω να κάμω, είνε να σας συγχωρώ. Σας ένόμιζα ως τώρα μόνο στρατάρη. Τώρα άνακαλύπτο ότι είνε και άρχηγός σπειρας κατακόπαιτων...

— Παρναγιάν!...

— Έξοχότατε!...

Οί δυό άνδρες άναμειτήθησαν με τό βλέμμα τους κα' ο πανικόρως άρχηγος χαμήλωσε πάλι τά μάτια του, ένω ο Παρναγιάν έξακολούθησε :

— Φαίνεται, ότι τά λόγια μου σας δυσραροστούν, έξοχότατε. Δέν φταίω όμως εγώ. Βλέπω ότι βρισκόμα μπροσέ σε μιά μεγάλη άχαροσία. Για να μείνω πιστός σε σας, παρὰ λίγο να γίνω έθροός τού γυού μου, δηλαδή τού μόνου πρόσωπου πού λατρεύω στόν κόσμο. Προσπαθώ τώρα να συμβιβάσω φιλικά τή μεταξύ μας διαφορά και σεις με κατηγορείτε γιατί δέν έσοκόσατε τό γυό μου!

— Δέν πρόκειται γι' αϊτό. 'Εγώ θέλω να μάθω άν ο γυός σας έν γνώριζε καά πρόσωπα βρισκόνοισαν μέσα στ' άμάξι.

— Δέν μπορώ να ξέρω, έξοχότατε!

— Ας άφήσομε καά τις περιττές φλυαρίες. Ξέρω καλά ότι ο γυός σας ήξερε καά πρόσωπα ήσαν στ' άμάξι και σας τά άνέφερε μάλιστα...

— Απατάσθε, έξοχότατε!

Ο στρατάρχης σηκώθηκε όλόρθος και βίθισε τό διαπεραστικό του βλέμμα μέσ' στα μάτια τού Παρναγιάν.

— Ποιος ξέρει, πού είνε άπότομα, άν δέν έχετε συνεννοηθεί μαζί του! Ποιος ξέρει άν δέν με παρακολούθησατε για να με κατακόπαιτε; Παρναγιάν, εσύ κα' ο γυός σου είνε άχρεία ύποκειμενα!...

Ο Παρναγιάν έγινε κάπορως.

— Έξοχότατε! τού είνε με φωνή πού έτρεμε από θυμό. Θά ύποθέσω πως ή προσβολή αϊτή δέν έγινε, μέχρις ότου... άρραροστε τό χειρόκοπο τού άδελφού σας πού κρέμασε στην πόρτα σας!...

Δέν πρόφτασε όμως να τελειώση τή φράση του, και ο στρατάρχης έβγαλε τό μαχαίρι του και τού επετέθη.

Μά ο τυχοδιώκτης έμεινε άτάραχος, χωρίς να πτοηθ καθόλου. Κι' ένω ο 'Ερρίκος προσπαθοσε να τόν χτυπήση, τόν άρραψε έξωγνα από τά δυό χέρια και τού τά έσφιξε με τήση δύναμη, ώστε τό άπλο ξέφυγε κα' έπεσε κατω γής.

— Έξοχότατε! φώναξε τότε ο γέρο Παρναγιάν. Μπορούσα να σας σκοτώσω και θάχα καθε δικαίωμα να τό κάνω. Σας άφίνω όμως να ζήσατε για να ξεπλύνετε τήν προσβολή πού σας έκανε ο άδελφός σας δουξ Φραγκίσκος ντε Μομορανού. Και πρέκει να μ' είνυμονοίετε γι' αϊτό...

— Αχρεία! Θά πεθάνη άμέσως, σάλε! βρυχήθηκε ο 'Ερρίκος. Βοήθεια, βοήθεια!...

— Θέλετε να μονομαχήσομε λοιπόν; ρώτησε ο Παρναγιάν, βγάζοντας τό ξίφος του. Έμπαός!...

(Ακολουθεί)

Ο τρομερός Άννας ντε Μομορανού (Πνάς τής εποχής)

ζούρασε αϊτή!... Δέν είνε καλά, σου λέω!... Κάποτε λοιπόν άπόψε, να μαζερώ και τα χρίσματα κα' άδρω βραδυ φεύγας!...

— Να κάτσω; Τι λές!... 'Αφού δέν είμα καλά, θά φύγω στη στιγμή... άμέσως!... 'Ο,τι πάθω, να τό πάθω στο σάτι μου!...

— Να φύγη; Και τά χρίσματα;

— Ας μείνουν. Μου τά δίνας σάν κατεβής στη χώρα!...

... Δουπόν, άκούς γιωρε; Τι λές για δλ' αϊτά, φώναξε ο Κόμπολας, σάν τελείωσε τήν ιστορία του.

'Αλλά τί νάλεγε ο γιωρεός, τί μπορούσε νάλεγε, πού είχε τό σόμιο του γεμάτο πορτοκάλια!

'Ολα τά είχε φάει έντομεταξύ ο άθλιος, κα' άρρασε σωρό τις φλούδες για τους άλλους!...

— Βιταμίνες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.